

Porból lettünk és porrá leszünk...

Mindenki barátságos, békés embernek ismerte. Fönt a domb tetején lakott a nádfedeles tanyájában, feleségével és az ötvenes éveiben járó fiával. A történet hőst nevezzük el Pálnak. A fiát is hasonlóan hívták. Kevés pénzből éldegéltek, nagyon spórolósan. Csak azt vették meg amire egy parasztembernek föltétlen szüksége van. A tanyavégében volt egy kis szőlő, pár gyümölcsfával, meg az egy hold szántó. De a kerítésen belül mintha megállt volna az idő. Minden a rég már letűnt korszak tanyájára emlékeztetett. A bútorzat, a berendezési, és használati tárgyak inkább egy falumúzeumba is beillett volna. Soha nem járattak újságot, nem vettek semmit, amire nem volt föltétlen szükség, mindent csak forró vízzel mosogattak, és hagyományosan mosták a ruhát. Nem hívtak vendéget, ők sem mentek senkihez. Nem fogadta el semmi szomszédi segítséget, mindent megoldottak maguk. Volt egy tehenecskjük, aminek minden tejhasznát a piacon értékesítették. De mindent mást is ami csak a ház körül megtermett. Pali bácsi, amíg az egészsége bírta, eljárógatott a Tsz-be is dolgoztatni, így onnan is bejött egy kis pénz, meg hát kapott kaszálót, kis legelőt a tehénkájuknak. Ha találkozott valakivel, akkor mindig igen barátságos volt, szívesen beszélgetett. De a felesége döntött mindenben, spórolt ahol csak tudott. Kemény vékony asszony volt, sosem nevetett, keveset beszélt. Talán a Pali fiú is inkább rá hasonlított mindebben. Soha nem volt kerékpárjuk, mindenhová gyalog mentek. Vasárnap a Pali fiú fölvette a sötétkék öltönyét és ment a templomba. Egyszer aztán csak úgy döntöttek, hogy vesznek egy kis házacskát bent a faluban. Megegyeztek az eladóval, aztán az egész ház árát csupa papír húsz forintossal fizették ki. Azzal a húszasokkal, amit hosszú évek piacozásai után pakolgattak el. Megvolt a ház, de azért tovább a tanyán laktak, és gazdálkodtak. Pali bácsi nyugdíjba ment. Egyik nap a szomszéd arra lett figyelmes, hogy a Pali bátyánk szorgalmasan szórja a nem létező vetőmagot a vállán lógó nem létező zsákból. Olyan hévvel, paraszti méltósággal, tudással végezte mindezt, hogy először csakugyan azt hitték, hogy vet. Bár az évszak meg a terület nem volt megfelelő hozzá. Aztán gondolt egyet és megindult csak úgy árkon bokron keresztül a világba! A tanyából a fia is fölfigyelt erre, és nagy léptekkel, inkább futva próbálta az apját utolérni. Nagy nehezen hazatámogatta az akkor már az elméjében teljesen összekeveredett bácsit. A szomszédok akkor látták Őt utoljára. Családja gondozta ápolta, de soha nem épült fel többet, és hamarosan meghalt.

Nagyon elgondolkodtató, hogy a földhöz kötődött parasztember, még a tudatán kívül sem tud

Nagy Endre-Porból lettünk

Írta: Administrator

2012. július 04. szerda, 15:39 - Módosítás: 2013. március 14. csütörtök, 12:05

attól elszakadni. Róla valóban el lehet mondani hogy porból lesz, és porrá lesz. Vagy inkább, földből lesz és földé lesz. Sokszor látom magam előtt azt a barátságos, mindig pipázgató bácsit, ahogy tolja a fakerekű tragacsot, megrakva frissen kaszált zölddel. Ezzel a tragaccsal tologatták éveken keresztül a faluba az eladandó árut, vagy visszafelé a tápot. Pali bácsit eltemették, majd a Feleségét is. A tanya még most is ott árválkodik, de már csak úgy egymagában és üresen.

Írta Nagy Endre.